

Chương 13

Bu i sáng Pha Lê lái chiếc xe cà tàng của mình vào công ty. Cô mua mình không tr nên l ch u tr c ng i khác và c n có nh ng ph n x quen tay khi ng i c m lái. Th nh ng Pha Lê nghe ói quá. Theo thói quen, cô mang theo m t vài lát th t n ng n v i rau d a và bánh mì. Có khi cô n c m chiên ho c tr ng gà lu c. Th t là không gi ng ai nh ng cô r t thích. Sáng nay ng mu n nên cô không mang theo m t cái gì, n khi vào t i công ty m i nghe ru t gan réo t ng b ng.

Pha Lê v a chui ra kh i thang máy ã nhìn th y Phú Gia tay ôm bó hoa c i t i t n. Hình nh anh c ng th y cô, nh ng cô gi v vô tình qua luôn. V a ng i vào bàn gi y, ch k toán tr ng ã em qua m t s hoá n. Ch v n th t lên bàn hai x p tài li u b o ánh g p và ngay lúc ó Phú Gia i vào, anh n tr c bàn cô:

– C m hoa cho tôi!

Anh nói mà không nhìn cô.

– C m âu ?

Cô h i mà không nhìn anh, ch lui cui lau bàn gi y r i than:

– B i âu mà l m th này.

Anh buông l i g n l n:

– Tu cô.

Tr i! Trong phòng ch có m t cái bình b , h ng l bây gi ph i ra t i ch mua. Thây k ! Chuy n nào c ng g p, Pha Lê c m h t bó hoa vào chi c bình r i lên bàn giám c, sau ó cô làm n t công vi c c a mình.

Hình nh Phú Gia c ng không màng n chuy n ch ng hoa, ch b o l y l mà thôi. Nh ng sau gi gi i lao thì b ng nhiên có m t dòng n c en sít trong bình ch y ra.

May ph c Phú Gia trông th y nên ã d p gi y t sang m t bên và nhìn cô nh k thù.

Pha Lê b n túi b i nên không có thì gi quan sát chung quanh, k c chuy n c i c a m y cô th ký g n cô.

Phú Gia th y mình d ng nh b lu m khi th y phòng làm vi c m t i tr t t ban u. Mà i v i anh, chuy n ó là i k .

Phú Gia ng ng lên g i:

– Pha Lê!

Dùng nh Pha Lê không màng n chuy n chung quanh. Cho t i khi cô nghe ai níu tay mình m t cái, Pha Lê la lên:

– Này! Sáng nay, ch ng có gì n nhé. N i em tính m y cái hoá n này ã h t bu i sáng, còn máy vi tính m i trang v n th n a ó. Em ph i làm cho k p. Sáng nay quên n, ói mu n x u nè.

– Cô bi t cái bình b nh ng v n ch n c vô ch c tôi ph i không?

Ti ng c a Phú Gia. Pha Lê ng lên nhìn quanh r i i tìm cái gi lau:

– Tôi bi t bình b nên âu ch n c. Có l ai ó s gió ngã l t bình nên ch giùm ch gì.

Câu nói c a Pha Lê nh gi i thích ch không nh m t giác ai cho nên Phú Gia không th lôi chuy n ó ra làm tr i c. Anh b ra ngoài m t n c.

Ph i nói là Pha Lê có kh n ng t p trung cao, có n ng l c làm vi c dù cô ang ói b ng. Cô t t b t và quan tr ng là cô không câu n công vi c. Cho nên trong phòng, ai th y cô c ng mu n sai b o vì cô nh tu i nh t n i ây mà.

Pha Lê ch c n li c s qua là th y h t, nh ng v n phòng c a anh m t tu n n a m i hoàn thành. Thôi ành ch u kh m t tu n l n a bé i.

Phú Gia có xem qua s l ng và l y làm b c mình cho cung cách làm vi c c a các cô. Hi n t i, ai c ng làm thêm gi , l ng t ng nh ng h u h t công vi c c a h i ra bên ngoài u réo Pha Lê. Ng c l i, Pha Lê l i gi m c l ng th p nh t vì ch a có h p ng. Th nh ng cô ch a l n nào g p riêng Phú Gia m ng v n anh m t l i. Hình nh anh c ng không t n t i trong m t cô, mà ch có công vi c. Nh ng Phú Gia c ng không mu n làm oai v i Pha Lê, vì anh quá bi t cô là ai.

Còn m t vi c ngoài gi làm mà anh ph i t p cho cô ó là s c ng r n trong tình c m, không c xiêu lòng tr c hoàn c nh khó kh n, và n u không ai nh n ra i u ti m n n i cô thì h khó mà khám phá cô cho c.

Chuông di ng c a Pha Lê rung m t i u nh c. Ch c n nhìn s là cô bi t ngay c a Phú Gia, nên cô t t máy. H n m t tháng nay, anh không h g i h i th m cô nh lúc tr c th ng làm. Và n i cách ây vài phút, anh v a ngang qua ch cô ng i nh ng cô có nghe anh nói gì âu, bây gi g i i n tho i làm gì không bi t.

N m phút sau, Phú Gia xu t hi n tr c m t cô v i dáng v c a m t ông ch . Th y ghét! Sao t đ ng cô không thích anh làm gì ng b nh v y. i v i cô, Phú Gia tài x hay Phú Gia giám c thì c ng nh v y thôi.

– Pha Lê! Sau gi làm vi c, i tôi tr c c ng!

– Có chuy n gì v y anh?

Pha Lê làm ra v vô t nh không h có cu c i n tho i khi nấy. Nh ng Phú Gia ch ng nói thêm m t l i nào khác r i b i. úng là anh ta ã thay i thái

. T d ng Pha Lê c m th y d ã ng và lòng cô d y lên s ph n kháng nh th b t ph c. Cô c m th y mình th t hèn nhất khi nh t nh t ph i làm theo m nh l nh c a anh ta, dù cho Phú Gia có th u i vi c cô b t k lúc nào.

Hai gi làm vi c còn l i qua th t mau, Pha Lê còn nán l i m i phút làm cho xong m i vi c nh th ã ng ngày r i thu đ n, ch nh trang y ph c m i xu ng thang l u.

Pha Lê v a ra ã n sân, li c nhìn chi c xe h i bóng l n n m im lìm d i g c hoa anh ào. L p t c cô m c a chui vào xe, nh ng Phú Gia ra l nh:

– Ng i vào tay lái i!

Phú Gia ã m t nhìn cô t phía b ng sau.

– Nh ng ...

– Không nh ng nh gì c , tôi b o thì c làm i!

Trên tay Phú Gia v n là b n h p ã ng.

– Ch y t i nhà hàng Bích Câu, tôi ph i g p g m t khách hàng. Tuy h n c ng không ph i là nhân v t ghê g m l m tôi có th hu b gi t p th thao th ã ng ngày, nh ng cách nói chuy n c a h n qua i n tho i khi n tôi mu n bàn công chuy n ngay.

– Nh ng ó là chuy n c a anh.

– Không! C a công ty.

– Nh ng tôi ã làm xong vi c ngày nay và ã ng ói. - Pha Lê cãi l i.

– Tôi bi t. S d tôi mu n cô i theo là h c h i, rút kinh nghi m. Th c ra, m i ng i làm vi c trong v n phòng u c ch m i m theo camera. L ã ng hàng tháng c ng vì th mà thay i. Tuy cô ch a nh n vi c chính th c, nh ng m t khi ã c c t nh c thì cho cô yên tâm. Còn bây gi thì c mà h c h i i.

Pha Lê c ng không ng c nhiên vì i u anh v a nói. Có m t l n cô sang phòng anh nh n ch ký, cô ã nhìn th y anh quan sát camera tr c m t t phòng làm vi c riêng ki m soát nh ng ng i làm vi c t b ph n v n phòng. H n n a, công vi c h ng ngày ã c cô h quy t tâm thì nh t nh ph i có k t qu t t.

Phú Gia tranh th xem v n b n mà cô v a ánh máy trao cho ch v n th . Th t ra ch có Pha Lê, anh m i tin t ã ng và v a ý trong m i vi c, vì anh bi t tính cô trung th c l i mau m n và r t c n th n. Nhìn chung là nghi p v v n phòng c a cô r t t t ch còn kh n ng giao ti p. Anh mu n xem cô có nh y bén v i công vi c nh th nào.

Xe t i nhà hàng vào lúc n m gi chi u. Khách hàng c a anh c ng ã có m t. Qua cu c trao i ng n, hai bên ã có m t tho thu n chung. Pha Lê nhìn ng i ã n ông trung niên tr c m t và khâm ph c cách nói chuy n l ch s c a ông ta. T t nhiên là Phú Gia c ng gi i không kém. Th nh tho ng, ông ta có quay sang

h i cô vài câu và cô tr l i t nhiên l u loát. Nh ng ông ta v n là ng i Pháp nên có ôi khi ông ta xen vào vài t và l p t c Pha Lê áp l i l i b ng ti ng m c a ông, khi n ôi bên h t s c hài lòng.

– Cô có bi t ngôn ng La tinh không?

– Tôi c ng có h c qua. Nói chung là ã t ng hát và c ti ng La tinh qua thánh l .

ôi m t c a ông ta sáng lên nh ng tia nhìn thi n c m:

– Cô là m t ng i r t c bi t. Có ph i cô t ng có ý ngh ph c v i mình cho tha nhân không? Có m t lúc tôi t ng ch ng mình ch có th s ng vì lý t ng ó, nh ng tôi không có c n c bi t.

– Tôi thích c ph c v h n là c ng i khác ph c v .

– C m n cô vì câu nói d th ng ó.

Pha Lê m m c i ón nh n và cô u tiên ch n th c n cho ba ng i. Sau b a n, Phú Gia có cái h n chính th c ón ông vào sáng ngày th hai t i v n phòng công ty. H chia tay nhau trong s luy n ti c.

Trên ng v , Phú Gia c m lái. Anh a cô t i m t khách s n sang tr ng và ch n m t phòng t ng hai:

– Vào ây m t chút!

Pha Lê c ng ây là m t nhà hàng, vì cô th y có ph c v ti c c i bên d i. Có l Phú Gia mu n ch n m t phòng u ng cà phê hay n thêm m t món nào ó, ho c có h n v i m t nhân v t nào ó mà cô ch a t ng bi t.

Lên n phòng, Phú Gia t nhiên i t m. Anh x i n c ào ào. Còn Pha Lê ng i xu ng gh xa lông ng m l h ng hung tr c m t v i nh ng ý ngh bâng qu thoáng qua trong u. Cô mu n h i anh kêu lên ây có chuy n gì, và n u ch ngh ng i thì cô xin phép v tr c. Th c ra, cô có th b i mà không c n ph i nói, nh ng nh th ngày mai g p l i anh ta có lý do b t b cô. H n n a trong chi c c p táp kia có bi t bao gi y t quan tr ng làm cô ng n ng .

Phú Gia t m xong, anh ph i mình tr n tr c anh m t s ng cùng c a Pha Lê. L n u tiên Phú Gia, cô b t g p cái nhìn thi u tôn tr ng nh v y. Anh quét kh p ng i cô nh ng m ánh giá m t i u gì.

Pha Lê ng lên:

– Hình nh anh có chút r u nên h i m t. Anh c ngh ng i. Tôi ph i v ây.

– Ng i nói chuy n m t lúc c không? Ch có công vi c m i k t n i cô và tôi thôi h ? Cô c n ph i bi t nhi u th có th v ng vàng trong s nghi p sau này.

Pha Lê c i:

– Anh có nói mai m t tôi s làm giám c né?

– Bi t ầu, b i công ty ó không thu c v tôi. Sau khi măn h p ng, h có th thay ng i.

– Má nuôi anh s không làm nh v y ầu.

– Tôi bi t, nh ng bà có th vì con gái mình mà v t tôi i không ch ng.

M t thoáng l m trong u Pha Lê khi cô t liên k t nh ng câu nói m h c a Ng c B ch và dì Tuy t l i. Có m t cái gì ó ch a c sáng t trong chuy n này và nó có liên quan n cô.

– Anh không dám khinh th ng tôi, úng không?

– Cô nh y bển ó. Vì n u cô áng ánh òn, tôi không có quy n tr ng ph t mà ch có th t lên má cô m t n hôn thôi.

– T i sao?

Phú Gia nheo m t l i, anh v i tay l y chai r u vang tr c m t rót m t ly nh r i nh p môi.

– Cô mu n bi t l m à?

– Vâng.

– ng v i! Hãy u ng v i tôi m t ly, tôi s b t mí cho bi t.

Pha Lê nhìn cái ly nh mà Phú Gia xoay trên tay, cô c l ng mình có th say vì m t ly nh này không? Nh ng cô c ng mu n bi t rõ ràng m i chuy n v cu c i mình. Pha Lê n o, cu i cùng trí tò mò khi n cô g t u:

– c. V y thì hãy nói i!

– Cái gì i v i cô là quan tr ng nh t?

– Bí m t cu c i.

– Có c n nôn nóng nh th không?

– Tôi mu n c bi t t t c . Cô có nghe câu d c t c b t t ch a?

– R i. Nóng quá là không thành công ch gì?

– Ph i. M t ng i có tánh này thì ch có nh n l y s thua thi t, trong công vi c l i c n ph i i m t nh h n.

Pha Lê khó ch u, cô không ch u c cái ki u v a g i ý, v a r n e nh th , m c dù anh ang là s p c a cô và cô t ng ngh n anh v i m t tình c m t t p. Cô rót r u vào y ly, r i trút vào mi ng mình, liên ti p n n m, sáu ly gì ó, r i nhìn anh thách th c:

– Nói i, tôi ã u ng r i ó.

Không có câu trả lời mà chỉ có cái nhìn vẩn đục và nóng như nhúng ly rượu vào chày qua cối xay cô xay ng bao t , tạo thành một th nong nóng r i nh có l a trong ng i. Pha Lê ng lên:

– Anh không nói thì tôi đi y.

M i b c c m y b c, ôi chân cô nh nh c không n i, b c chân xiêu v o, m t cô nh gà nòi, ôi tai nóng ph ng lên, m t hoa lên, cô nhìn có n m y Phú Gia l n.

– Cô say r i, tôi a cô l i gi ng n m, i v ch a r a t i c a ã ngã cho mà xem.

– Ai nói v i anh, tôi ...

Pha Lê ngã dúi vào ng i Phú Gia, cô nghe toàn thân mình c nh c b ng lên và chuy n g i ã x y ra cô h t còn bi t n a ...

Pha Lê th c gi c vào lúc n a êm. Cô n m l ng im, nghe u mình váng v t nh c và c th cô nh lành l nh n i gai c, nh tr ng tr i v y. Pha Lê h t h i m y cái, và gi t mình vì hình nh có m t v t gì ó è lên thân th cô. M t cái chân? Ho ng h t, Pha Lê b t ng i d y. Pha Lê kêu lên ho ng s , hai tay cô b ng mi ng, b i ...

Pha Lê nhìn l i thân th mình, không m nh v i che thân, cái áo c a cô r i xu ng n n g ch bóng loáng. Còn Phú Gia, anh ta c i tr n nh ng m c qu n dài nghiêm ch nh, có c dây n t to b n trên th t l ng.

Pha Lê dùng h t s c mình gi cái chân anh ta ra kh i chân cô. Hành ng này làm Phú Gia th c gi c, anh m m t ra nhìn Pha Lê.

Pha Lê nh y xu ng gi ng, cô v l y cái áo và l p t c ch y vào toa-lét m c vào. Cô luôn trong toa-lét khá lâu, r i m i tr ra vì không th mãi c, dù gì cô c ng ph i i m t v i anh ta. Chuy n g i ã x y ra khi cô say r u, anh ta l i d ng cô nh Th Phan t ng l i d ng cô? Pha Lê th y n i gi n. àn ông cùng m t l nh nhau. Ti c là bây gi m i ba gi sáng, cô không có can m m t mình i ra ng. Làm sao ây?

Phú Gia m to m t nhìn Pha Lê khi th y cô i ra, tuy nhiên anh v n ng i t a vào thành gi ng, cái ng i mà nh n m, gi ng th t kh và c ng th t th n nhiên:

– N m l i m t chút i, sáng h ng v .

Pha Lê p úng:

– Nh ng tôi ...

Ch nói c hai ti ng Pha Lê cúi u im l ng. Cô nói gì ây? H i anh ta, gi a cô và anh ta có chuy n g i ã x y ra r i?

Phú Gia nói mà không nhìn Pha Lê:

– Không khóc à? Công gan l m. Nh ng i v lúc này... ch c... mu n làm cho c nhà nào ng lên hay sao?

Pha Lê nhìn anh h n h c:

– Tôi c m ghét anh.

– Còn gì n a?

– Anh có ch ý gì khi d n tôi vào ây?

– Mu n d y cho cô m t bài h c.

– Tôi c n gì anh d y. Anh d y tôi cái gì, l i d ng tôi thì có.

– Cô nhìn l i b n thân mình i. Qu n áo là do cô t c i, tôi không c n vì th y cô b t r t, ã nh v y cô còn nôn y phòng, b t tôi d n d p.

Phú Gia c i nh ch mép:

– Thú th t nhé, tôi ch th y mà không làm gì c . Tôi không có h ng thú v i ng i say và háo th ng. H n n a, n u tôi c n gì hay gì i quy t v n gì, tôi ch c n b m chuông là có ng i ph c v ngay. Nh ng này, b cái tính háo th ng y i, không hay chút nào.

Pha Lê mu n khóc vì bu n và t i nh c. Anh ta r rúng cô nh th y và cái nhìn m i th t áng ghét. Cô c m th y x u h và b v , không còn bi t tin t ng vào ai thì ra b n àn ông cùng m t giu c nh nhau, h là con cáo già mà cô ch là m t con c u non, c tin, kh d i.

T d ng ý mu n ph n u cho công vi c, c ng nh ao c bi t rõ b n thân mình ch t tan bi n i t lúc nào. Cô nghe m i ý th c rã r i.

Phú Gia nói ph i, cô không còn là m t kh i pha lê tinh khi t n a vì tính nông n i c a mình. V y mà b y lâu nay cô luôn hãnh di n cho b n thân mình, v a h c gi i, v a khôn ngoan v a xinh p. Nh ng m i b c ra i, cô ã c m t bài h c, m i chuy n không n gi n nh cô t ng ngh .

Phú Gia ng d y, anh l y áo m c vào, xong anh n c nh cô.

– Mu n v , tôi a v .

B n gi sáng, Phú Gia a Pha Lê n m t ti m mì, anh g i cho cô ly s a cùng hai tô mì. Pha Lê n u o i, tô mì và ly s a v i không h t phân n a.

N m gi anh a cô v công ty nói nh ra l nh:

– Lên phòng tôi ng m t chút i.

Pha Lê b anh l i i. Vào n phòng riêng, anh m c a và y cô vào.

Pha Lê không bi t mình có nên ch ng l i, cô l m t cách vô c m, m c cho anh n cô n m xu ng gi ng.

– Ng m t chút i, thôi m t thâm qu ng, khó l y l i l m.

Pha Lê n m xu ng, cô nói v i gi ng h t s c chán n n:

– Tôi còn gì mà l y l i?

Phú Gia ng ra xa, anh du i tay làm ng tác th giã:

– T i sao em bi quan quá v y?

Ti ng” em” v a tr m m v a thân thi n khi n Pha Lê quên h t, cô ôm ch m l y anh nh tìm l y m t mình m t ch d a.

– Chuy n gì ã x y ra v y anh Phú?

– Không có.

– Có mà.

Phú Gia nhìn vào m t Pha Lê, cái nhìn l l m:

– Không tin ? Tôi không làm nh v y khi ng i ta say r u. H n n a, tôi v n có c m tình v i cô, nh ng bên cô l i có m t áp l c l n è n ng. Vì cô còn kh l m, mà tôi thì có nhi m v d y d h ng d n cô thành m t con ng i t tin, b n lãnh.

Pha Lê g c u vào b ng c r ng c a anh:

– Nh ng em không tin.

Phú Gia gác tay lên trán v nh không mu n ôm l y hay âu y m cô:

– Cô mu n nh th ? N u thích thì tôi s áp ng.

V l ng tránh c a Phú Gia v a thân m t và xa l khi n Pha Lê ng ngàng, cô tránh ng i kh i vòng tay Phú Gia toan i, nh ng anh kéo tay cô l i:

– Ng m t chút i!

Pha Lê th dài i l i n m xu ng gi ng, cô n m sát vào trong và trùm m n kín c u n chân. Th t lâu ... Pha Lê l ng nghe ti ng xe bên ngoài và m t chút ánh sáng c a m t ngày xuyên qua khung c a s , tr i ã sáng.

Hôm nay là ngày ch nh t, cô không có i làm, c ng không th ây mãi c. M t ý ngh n, Pha Lê t c m n ra ng i d y.

– Tôi v .

Cô n ng n b c chân ra c a và i nh ch y.

Phú Gia ng lên l u nhìn xu ng qua cánh c a s , anh th y Pha Lê lên xe t c xi, cái dáng i l m l i c a cô làm anh nao lòng. Anh h nh phúc c bên cô, anh âu ph i thánh mà làm ng tr c v p yêu ki u c a cô. Anh không ng cô xinh p và hi n lành n nh th . M y l n anh c d n lòng tránh ôm l y cô, hôn lên ôi môi m ng y và yêu cô. H n cô âu có bi t anh b cô thu hút ngay trong l n u g p g . Ph i nói r ng i chu du kh p n i, nh ng anh l i ch tìm th y m t ng i.

Trong hoàn c nh c bi t c a cô, anh không có quy n t n công cô nh vài cu c tình tr c ây, mà anh c ng mình ã yêu, bây gi nhìn l i, m i hi u là

không phải. Anh chỉ thấy sự rung động trong lòng mình cùng với nỗi niềm của anh. Anh đã cố gắng giữ gìn cho cô mà không biết phải giữ gìn như thế nào. Vì càng nói càng làm cho cô hiểu lầm, ý thức vì cố gắng nghiêm túc hơn. Có thể cô đang nghĩ chuyện niềm vui của mình.

Phú Gia Lạc, anh không nghĩ mình yêu người như vậy khi biết rõ mình đã yêu một người say đắm.

Trong anh là tình yêu dài lâu, nhưng thay cho lời anh muốn nói. Pha Lê! Anh yêu em. Anh yêu em và nhớ em thật nhiều, biết anh cũng có những nỗi niềm riêng.

Anh đang làm việc cho một người và không thể nào quên đi công việc và tình cảm. Biết bao nhiêu lần ông Bình đã gợi ý anh giúp ông, nhưng suy cho cùng, anh là người của bà Hằng Lan, dù anh từng công tác cho ông Bình theo yêu cầu của bà, cô con gái duy nhất có tên Pha Lê. Và một người yêu không thể làm tôi cho hai chị.